

२३०

३२

२०

२०

३४

२०

३४

संस्कृत-मल

३/२० ॥ श्री ॥ श्री १०८ ईश्वर
उत्सवालय
श्रीशारदोपायनाम्

श्रीमतां चन्द्रवंशावतंसमहाराजाऽगोरी-
बडहराधीशश्री१०८ शारदामहेश-
प्रसादसाहिमहोदयानाम्

मुदे

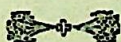
द्विरेफापरनामधेयश्रीरघुवीरमिश्रेण

विनिर्मितम्

तदात्मजेन व्रतनाथशास्त्रिणा

प्रकाशितम्

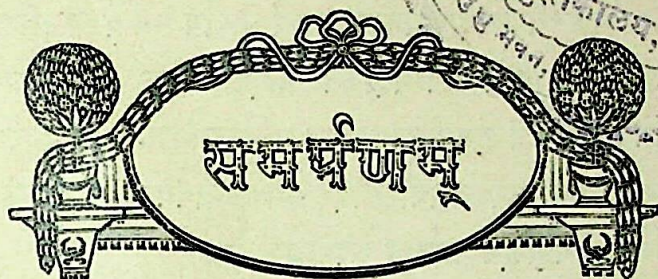

प्रथमावृत्तौ]

[१०००

श्रीमत्प्रवलप्रतापेत्यादिविविधविरुदावलीविराजमानमानोन्नत-
महानुभावानां चन्द्रवंशावतंसमहाराजाऽगोरीवडहराधीश-
श्री १०८ शारदामहेशप्रसादसाहिमहोदयानां
सविधे सविनयं विनिवेदयते

श्रीमन् !

भवत्पूर्वजैस्त्रिभिरपि पुरुषैः सम्मानितो भवतापि विद्योपदेशक-
गुरुपदव्या सम्भावितो भवद्राज्यमधिवसन् राजार्हमुखभोगानन्द-
मनुभवन् बहुतिथं समयं व्यनैपम्, किं बहुना भवद्राज्योपलब्धया
वसुन्धर्याप्यहं मद्रङ्ग्याः पुत्रपौत्रादयश्चोपकृताः सन्ति भविष्यन्ति
च यावत्कल्पम्, तदेवमुपकारपरम्पराभाराक्रान्तमिवात्मानं मन्य-
मानोऽहं तद्भारं केनचित्प्रत्युपकारेण लघूकरिष्यन् कमप्युपायं
विचिन्तयन्नपि नाध्यगच्छम्, उचितं चैतत् “लक्ष्मीकलत्राय
।कमस्ति देयम्” तथापि प्रत्युपकाराभिलाषा नोपशान्ता वारं वार-
माकुलयत्येव मां नीतिरपि तथैव “कृते च प्रतिकर्तव्यमेष धर्मः
सनातनः” । तदनुरोधादित्थमध्यवसम्, यद्भवाद्दशां काव्यानुरा-
गिणां सरसहृदयानां पुरो रत्नान्तरेभ्यः काव्यरत्नमेव विशिष्यते

तद् रामस्तवः, तेजवलिप्रतापविजयः, सङ्कीर्णालापश्चेत्येतत्प्र-
रणत्रयात्मकं श्रीशारदोपायननामकाव्यं निर्माय समर्प्य च श्रीरा-
चन्द्रचरणारविन्दयोस्तत्प्रसादीकृतं तदिदं त्रिधा निबद्धं कर्त्तुं
खण्डत्रयावगुण्ठितं सुदामोपायनमिव धर्मानुरागिणः श्रीमतो वा-
देवस्येव भवतः करकमलयोस्सादरं समर्पये प्रार्थये च प्रत्युपकार-
तुच्छतया हेयबुद्धिर्न कर्तव्या श्रीमद्भिः, यतः

प्रत्युपकारगुरुत्वलघुत्वे नो गणयन्ति कदापि महान्तः ।

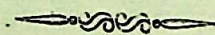
प्रत्युपकारकमानसवृत्तिं वीक्ष्य भवन्ति तदादरचित्ताः ॥

आशासे च

लक्ष्मीश्वरोपायनसोदरोज्यं श्रीशारदोपायननामगुम्फः ।

यद्येकमप्यस्य भवन्मुदे स्यात् पद्यं तदा मे सफलः प्रयासः ॥

इति शुभम् ।

भवदीयो—

सं० १९९३	}	द्विरेफापरनामधेयः श्रीरघुवीरमिश्रः
विजयादशमी		ग्राम मसुराढी,
		पो० जगदीशपुर
		जि० आरा ।

॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥

शारदोपायनम्

वाग्देवता जयति या जननान्तरेऽपि

सङ्गं न मुञ्चति कदाचिदिति प्रसिद्धिः ।

तस्मादनेकजननोचितसाहचर्यां

भक्तास्यलास्यरसिकां प्रणमन् भजे ताम् ॥ १ ॥

यस्याः कृपा वशयते नरराजलक्ष्मीं

देवान्प्रसाद्य किल कामदुधान्करोति ।

धर्मार्थकाममपवर्गमपि प्रदत्ते

श्रेयांसि सा मम तनोतु सरस्वतीयम् ॥ २ ॥

देवत्रयीव बुधवृन्दसमर्चिताङ्घ्रि-

र्वद्वित्रयीव शुचिमन्त्रसमेधमाना ।

वेदत्रयीव कलिताखिलशास्त्रसम्पत्

सेयं चकास्तु हृदि कापि गुरुत्रयी नः ॥ ३

सामान्यमान्यजनवर्णनयोजितेव

लज्जाजडीकृतगतिः पदममगल्भम् ।

न त्वं निधेहि रघुवीरसरस्वतीह

श्रीरामनामपरमात्मनि योजितासि ॥ ४

उच्चावचाध्वनि मुधा परिधाविता त्वं

स्वैरं सरस्वति ! परिश्रमकर्शितानि ।

स्वाङ्गानि चेद्द्रढयितुं दृढनिश्चयासि

जिह्वाभिरामरसरामरसं भजस्व ॥ ५

काव्येषु सत्स्वपि महाकविकल्पितेषु

काव्यं मदीयमिदमादरणीयमेव ।

पीयूषधामकिरणेषु लसत्स्वपीह

नालम्ब्यते किमु नरेण करेण दीपः ॥ ६

उच्छिष्टमेतदविशुद्धमिति ग्रहस्य

निन्दन्तु नाम मम काव्यमुदारवाचः ।

आस्वादयिष्यति तथापि स एव येन

नोपेक्षितानि शबरीवदरीफलानि ॥ ७

३ महामहोपाध्याय पं० श्रीशिवकुमारमिश्रः, महामहोपाध्याय पं० श्रीजयदेव
मिश्रः, कविचक्रचूडामणिः पं० श्रीदुःखभञ्जनकविश्च ।

स्त्रीयैकदेशसमवस्थरसेन सर्वं

काव्यं रसात्मकमिति स्फुटमामनन्ति ।

अत्र स्थितेन वद रामरसेन सर्वं

काव्यं मदीयमपि किञ्च रसात्मकं स्यात् ॥ ८ ॥

वेदा यदीयविरुदावल्लयो लसन्ति

वन्दी च यस्य चतुरश्चतुराननोऽपि ।

गेयं च यस्य सचराचरविश्वशिल्पं

तस्य प्रशस्तिकविता कपितैव मे स्यात् ॥ ९ ॥

रामं स्मरन् स वधिकोऽपि मरामरेति

वाल्मीकिरादिकविरादरणीय आसीत् ।

आख्यायिकेयमथवा सहसा नियुङ्क्ते

श्रीरामचन्द्रचरणस्तुतिसाहसे माम् ॥ १० ॥

ग्रावाऽपि यस्य पदपद्मपरागयोगा-

दासीदसीममहिमा मुनिधर्मपत्नी ।

तत्पादसेवनसमर्पितजीवनेयं

तत्किं ममापि कविता भविता न साध्वी ॥ ११ ॥

श्रेयोनिधानमुदितं भुवनत्रयस्य

मूर्ते मदीयतनिशाचरमेधमन्त्रम् ।

आदित्यवंशसुकृतैरुफलस्वरूपं

तद्ब्रह्मधाम कलये हृदि रामनाम ॥ १२ ॥

सीतास्वयंवरविधौ रघुनन्दनस्य

दोर्दण्डस्वण्डितगिरीशधनुर्निनादः ।

सानन्दनिर्जरनदत्पटहानुबन्धो

दूरीकरोतु मम विघ्नविहङ्गवृन्दम् ॥ १३ ॥

उल्लङ्घितात्मकुलधर्मपथप्रवृत्तेः

शम्भूकशूद्रकमुनेरमुवायुतप्तम् ।

श्रीरामचन्द्रभुजदण्डभुजङ्गराज-

जिह्वाकरालकरवालमहं स्मरामि ॥१४॥

ध्यायन्तु नाम दृढयोगविधानधीरा-

स्तन्नीरसं किमपि सादरमात्मतत्त्वम् ।

किन्तु द्विरेफरसना सरसं सरोजं

श्रीरामचन्द्रचरणं शरणं समेति ॥१५॥

काण्डैरतीतगणनैस्ससुवर्णपत्रै-

स्सर्गोज्ज्वलैर्दशशिरोनिधनं व्यधास्त्वम् ।

आद्यः कविः कतिभिरेव तु कौतुकेन

तद्रामचन्द्र ! तव नाम जपप्रभावः ॥१६॥

श्रीमन्महेशतनयोऽपि मदावलीढः

स्वल्पावकाशपदपत्रकसाधनोऽपि ।

त्वन्नामवर्णयुगमात्रपरिभ्रमेण

पूर्वार्हणां कलयते विजयी बुधेषु ॥१७॥

१५ कवेरपरं नाम द्विरेफ इति ।

१६ काण्डैर्वाणैः प्रकरणैश्च । ससुवर्णपत्रैः हिरण्यपक्षसहितैः, सुन्दराक्षरहितलेखाधारैश्च सर्गोज्ज्वलैः त्यागोज्ज्वलैः, प्रकरणविशेषोज्ज्वलैश्च ।

१७ महेशतनयो गणेशः, मदावलीढः दानाम्बुलिसः, स्वल्पावकाशानि स्वल्पप्रसराणि पदानि चरणानि यस्य तथाभूतं पत्रकं वाहनं (मूपकरूपं साधनं यस्य सः । वर्णयुगस्य परिभ्रमणं परिक्रमा, बुधेषु देवेषु । पक्षे, महेशतनयः कविः, मदावलीढः, गर्वावलिसः, स्वल्पावकाशाणि स्वल्पविषयाणि पदानि सुसिद्धान्तरूपाणि येषु एवं भूतानि पत्राणि लेखाधारभूतानि साधनानि यस्य सः, स्वल्पज्ञ इति निष्कर्षः । परिभ्रमेण पुनः पुनरुच्चारणेन, बुधेषु पण्डितेषु ।

द्वादशभिःकुलकम्

रामेतिवर्णयुगलं तव वाचकत्वात्
 सिद्धं, तदोयजपतश्शशिशेखरोऽपि ।
 तस्याश्रयेण च पुरी किल काशिकेयं
 कैवल्यदानमहिमानमहो दधाति ॥१८॥

मन्दाकिनीविमलवारितरङ्गभङ्ग-
 संचालितामलशिलातललालितायाम् ।
 यस्यां सुवर्णमयमन्दिरमिन्दुमौलेः
 सौमेरवाग्रशिखरश्रियमातनोति ॥१९॥

यस्यां जनैर्द्रविणमेकमपि प्रदत्तं
 भूयः सहस्रगुणितं प्रतिपद्यते तत् ।
 किन्तु प्रदत्तमपि नैव पुनश्शरीरं
 तद्वत्प्रपद्यत इतीव सुविस्मितोऽस्मि ॥२०॥

योगप्रयोगपरिकर्षितकोटिदेहं
 रन्यत्र विद्धिरपि दुर्लभमापशुघ्रम् ।
 यत्राञ्जसा घृणितमांसशरीरपिण्डान्-
 मोक्षाभिधानकमणिं प्रतियच्छतीशः ॥२१॥

श्रीविश्वनाथसमुपासनवासनाया-
 मासक्तधीरिव जिहासति यां न विद्या ।
 किञ्चैकमात्रगुरुगर्वभरालसां द्यां
 गङ्गाम्भसा हसति या गुरुवृन्दगुर्वी ॥२२॥

यत्रान्धमूकजडनिष्क्रियमानवेभ्यो-

प्यन्नं ददात्यनुदिनं स्वयमन्नपूर्णा ।

केयं प्रशस्तिरथवा जगदम्बिकाया

ब्रह्माण्डरक्षणविलक्षणशक्तिमूर्तेः ॥२३॥

यस्याश्च वाग्बिभवराजितवाग्मिराज-

साम्राज्यविष्टरमधिश्रयितुं वतीर्णः ।

उदामशक्तिसुपरिष्कृतशास्त्रसम्प-

च्छीमान् स्वयं शिवकुमारबुधः प्रसिद्धः ॥२४॥

यस्योदामगवीच्छटास्मृतिजडीभूतान्तरा वाग्मिनो

गोष्ठीमध्यगतस्य दर्शनसहप्रादुर्भवत्साध्वसाः

अप्येकं प्रतिकूलकोटिघटकं व्यावलम्ब्य दैवाद् वचः

स्वात्मानः कलयन्त्यहो मुकृतिनः कस्मैचिदस्मै नमः ॥२५॥

आसीच्च यस्यां स महामहोपाध्यायो बुधः श्रीजयदेवमिश्रः ।

शिष्यप्रशिष्यै र्वसुधा यदीयैः सौरैरिवास्ते पिहितांशुजालैः ॥२६॥

कैवल्यधाम श्रयतोऽपि तस्य पाण्डित्यकीर्तिर्विजयाभिधाना ।

परिष्क्रियार्था परिभाषिकाणां जागर्ति शास्त्रार्थकृतां जयाय ॥२७॥

आसीच्च यस्यां कवितालताश्रयः प्रसिद्धनामा कविदुःखभञ्जनः ।

यद्वाग्विलासे पदभङ्गपाटवाद् वभूव काव्यं शतशः शतार्थकम् ॥२८॥

निराश्रया सा कवितालताधुना समाइता हन्त गता रसातलम् ।

ततोप्यधस्तात्पदभङ्गपाटवं दिवंगते पण्डितदुःखभञ्जने ॥२९॥

२४ शक्तिः सामर्थ्यम्, आयुधविशेषश्च शास्त्राणि प्रसिद्धानि, शास्त्राण्येव
शास्त्राणि च शिवकुमारबुधः तदाख्यः पण्डितः, कार्तिकेयश्च ।

भूत्वापि द्विजराजिराजपदभाक् सन्मानसोत्तंसिनी
नीरक्षीरविभागपाटवचणा हंसावतंसावली ।
नैवापन्निजपक्षपातविधुरा यस्याः प्रशंसांशकं
सेयं पण्डितमण्डली विजयते यस्या महीमण्डले ॥३०॥

त्वं निर्गुणोऽसि गुणलेशविवर्जितोऽहं
काव्यं मदीयमपि निर्गुणमेव देव !
तन्निर्गुणत्रयमतव्यसमष्टि दृष्ट्वा
स्मेराननाः कृतधियश्चकिता भवेयुः ॥३१॥

त्वं निर्गुणोऽसि भगवँस्त्रिगुणोऽथवासि
ब्रह्मासि शम्भुरसि वाऽसि हरिस्त्वमेव ।
त्वं विश्वमूर्तिरसि मूर्तिविवर्जितो वा
त्वं योऽसि सोऽसि रघुवीर ! नमोनमस्ते ॥३२॥

रक्षोगणक्षपणकर्मणि मङ्गलार्थं
यत्ताटका भगवता विनिपातितासीत् ।
श्रीकृष्णचन्द्रचरितेऽपि च पूतनाख्या
तन्मङ्गलं भुवनमङ्गलमाततान ॥३३॥

पुम्बत्प्रगल्भसमरोद्यतताटकेयं
व्यापादिता भगवता मुनिरक्षणार्थम् ।
तत्रापि केचिदवलेति रुदन्ति मूढा-
स्ते नाततायिवधवाचमनुस्मरन्ति ॥३४॥

खण्डत्वमेव परशौ च विभूषणे च
गात्रे कलत्रकलितेऽपि कलत्रकेऽपि ।

३० द्विजोविप्रः पक्षीच, मानसं हृदयं सरोविशेषश्च, पक्षपातः पत्रान्दो-
लनम्, माध्यस्थ्यभङ्गश्च,

शर्वस्य सर्वमुचितं ननु खण्डरूपं

तत्खण्डमस्य धनुषोऽपि चकार रामः ॥३५॥

श्रीजानकीकरसरोजसमर्पितं ते

वक्षस्थले स्मरशरावलिमाल्यमासीत् ।

कोदण्डखण्डननिनादविमर्दितानि

भिन्नानि तेन शतधा हृदयानि राज्ञाम् ॥३६॥

आलम्बिते भगवता भृगुनन्दनस्य

चापे द्वितीयरमणीवरणं शशङ्के ।

वीरव्रतामविजयोजितकीर्तिलक्ष्मी-

रङ्गीकृतेति धरणीतनया ननन्द ॥३७॥

शिष्ये हरस्य किमयं निकृतिं विधित्सुः

कामशरासनमुदञ्चयतीति यावत् ।

सम्भाव्यते सुरगणै रघुवीर तावत्

स्वर्यानमार्गपरिधं विशिखं व्यधास्त्वम् ॥३८॥

पृथ्वीमुताकरनिपीडयितुर्वरस्य

पृथ्वीकरग्रहविधिर्नहि युज्यते मे ।

इत्याकलय्य किमु हंसकुलावतंस !

त्वं भूपतित्वमपहाय वने न्यवात्सीः ॥३९॥

ब्रह्माण्डराज्यमुखभोगपराङ्मुखस्य

क्षमालोकपालकपदं किमु लोभनीयम् ।

साकेतराज्यमपि तन्न तृणाय मत्वा

गत्वा वनानि रमसे स्म न तद्विचित्रम् ॥४०॥

३६ स्मरशरा. पुष्पाणि

३९ करः पाणिः, बलिश्च

यल्लिप्सवो विदधते गुरुबन्धुघातं
 राज्यं तदेव भवतो भरतस्य मध्ये ।
 क्रीडावधूतशिशुकन्दुकदौस्थ्यमापद्
 धन्योसि राम भरतो भवतोऽपि धन्यः ॥४१॥

यद्भक्तिभावविनयोचितचारुवाचि
 स्वर्गप्रतिष्ठगुरुशासनगौरवे च
 प्रह्वीभवत्तव मनो द्वितयानुरोधाद्
 दोलाधिरूढमभवद्विगतव्यवस्थम् ॥४२॥

यद्रावणादिनिधने प्रखरप्रहारं
 बाणं कृपाणमपि नैव ससर्ज काके ।
 काणं तृणेन कृतवानथ यत्तमच्छा
 युक्तं तदेव भवतो रघुवीरवीर ! ॥४३॥

काकद्वयं तव परीक्षणतत्परं यत्तत्रैककं तु कृतवानसि दिव्यदृष्टिम् ।
 काकं द्वितीयमथ च स्फुटितैकनेत्रं तत्तु परीक्षणफले विषमा प्रवृत्तिः ।
 कामातुरा शूर्पणखाऽऽगता सा नासानिपातेन गता हताशा ।
 हा ! हा ! हिडिम्बातनयं स्मरामि रामप्रमादं तु न विस्मरामि ॥४५॥

सिंहक्रमस्य भवतो हतरावणादेः
 केयं स्तुतिः खरनिपातनविक्रमेऽस्ति ।
 यद्वास्तु दूषणखरत्रिशिरोभियोगं
 मृत्युं त्रिदोषजनितं हृतवान्मुनीनाम् ॥४६॥

एकं खरं निहतवानसि रामभद्र !
 तस्मादभूद्दुधिरबीजसमात्सहस्रम् ।

४५ होलिकोत्सवगीतमेतत्.

४६ खरो राक्षसविशेषः गर्दभश्च,

येनास्ति सम्प्रति धरा भरभुज्जपृष्ठा

तत्किञ्च वेत्सि भगवन् रलयोरभेदम् ॥४७॥

यज्ञोपवीतं रजकादिकानां सिन्दूरविन्दुर्विधवाललाटे ।

इत्याद्यनर्थं कलिकल्मषाणामसोढपूर्वं सहसे कथं त्वम् ॥४८॥

शम्बूकमेकं विपथप्रवृत्तं कृपाणलक्ष्यं कृतवानसि त्वम् ।

परन्तु शम्बूकसहस्रमद्य प्रवर्धमानं किमुपेक्षणीयम् ? ॥४९॥

हा ! रामचन्द्र ! प्रतिमावहेलां चिकीर्षवोऽद्य श्वपचादयोऽमी

कृपाङ्कृपाणो भजतेऽथवा किं विभूढधारो दशकण्ठपीठे ॥५०॥

एकादशोद्वाहविधिं बधूनां पश्यन्ति वेदेष्वपि ये स्मरान्धाः ।

वर्णव्यवस्थात्ययवद्धकक्षाः किं रक्षणीया भवता विपक्षाः ? ॥५१॥

रामावतारचरिते शवरीति धन्या

कृष्णावतारचरिते कुवरीति पुण्या ।

ताभ्यां नचास्ति तुलना तव सेवकानां

लोके हि चित्रचरिताः प्रभुताविलासाः ॥५२॥

नाहं भवामि शवरी कुवरी न चाहं

नाहं निषादजगुहो न च पिङ्गलाहम् ।

श्रीमँस्तथापि जगतीशुररक्तकस्त्वं

तद्रक्षणीयदलपातितयास्मि रक्ष्यः ॥५३॥

रामास्म्यहं तव पदाम्बुरुहद्विरेफो

भक्तिस्तथापि मम वातसुते विशिष्टा ।

यद्बुद्धिवैभवशरीरबलप्रभावान्-

लङ्केशसंयुगजये तव कीर्तिलाभः ॥५४॥

४७ खराणामिति शेषः, रलयोरेकत्वात् खलानामिति तात्पर्यम् ।

पाथोभिलङ्घनविधौ विधुरेषु सत्सु
वीरव्रतेषु समयोचितविक्रमोऽयम् ।
सोतावियोगदहनं दहनान्तरेण
लङ्काविनाशचतुरेण चकार शान्तम् ॥५५॥

वीरोऽसि राम ! विदितः स महादिवीरो
वातात्मजस्तदिह मे दृढपक्षपातः ।
किन्तु त्वदीयचरणप्रभवप्रभावः
सोऽपीति तावकपदेऽस्ति ममानुरागः ॥५६॥

भक्तार्तिनाशनविधौ शतशः प्रसिद्धाः
सेव्यार्तिनाशनकृती तु समीरसूनुः ।
श्रीरामचन्द्र भवताप्यनुभूतपूर्व-
तत्तत्प्रदर्शनपरिश्रमणं वृथा मे ॥५७॥

प्रलयपवनदीप्यल्लोललाङ्गुलवह्नौ
धगिति धगिति दोमे धाम धामानुरक्ते ।
स्पृशति भटिति नीविं चाञ्चलं राक्षसीनां
व्यरचयत स लङ्कां होलिकादाहशङ्काम् ॥५८॥

एकं धराधरमुदस्य परिश्रमेण
गर्वं बभार रजनीचरचक्रवर्ती ।
तत्किंकरैस्सपदि बालविनोदलीला-
नीतैर्धराधरशतैर्जलधिर्वबन्धे ॥५९॥

वन्दीकृताऽखिलदिगीश्वरराज्यलक्ष्मी-
निर्याणमार्ग इह सेतुरुदेतु सिन्धौ ।
इत्याशयेन शयनासनमन्दिरेऽपि
त्वं सेतुबन्धनविधावकरोऽऽ प्रबन्धम् ॥६०॥

६० शयनासनमन्दिरे समुद्रे.

दारापहारविधुरेऽपि महानुभावा
 वेलाविलङ्घनविधौ न समुत्सहन्ते ।
 ब्रह्माण्डलङ्घनपरिस्फुटविक्रमोऽपि
 तत्सेतुहेतुमतनोरतनुश्रमं त्वम् ॥६१॥

यावन्न मारुतिपराक्रमकम्पितानि
 स्वस्थानि हन्त हृदयानि निशाचराणाम् ।
 तावन्महाप्रलयकालघटाट्टहासै-
 रान्दोलितारिनगरी तव वीरवृन्दैः ॥६२॥

नक्तश्चरेन्द्रभयमुद्रितकण्ठमन्दं
 चक्रन्द यत्र पुरि रुद्धपुरन्दरोऽपि ।
 तत्रैव हाटकमयाट्टकपाटकोऽभूत्
 कोलाहलस्तव बलोत्कटमर्कटानाम् ॥६३॥

कैलासशैलमपि कन्दुकलीलया यो
 वीरो बभार धरणीतरणीद्विपेन्द्रः ।
 सोऽप्यङ्गदस्य चरणोद्धरणे हताशो
 यद्रावणोऽभवदिदं तव राम ! नाट्यम् ॥६४॥

रात्रिश्चरः सततरात्रिविधित्सयेव
 मार्तण्डमण्डलमपि ग्लपयाश्चकार ।
 धन्यः प्रतापतपनस्तव तद्विरुद्धं
 मध्याह्नमेव महसा सहसा व्यधत् ॥६५॥

गीर्वाणनायकमपि प्रसभं निगृह्य
 बन्दीचकार भुवि यः किल मेघनादः ।
 वज्रप्रहारकिणकर्कशसर्वगात्रः
 सौमित्रिवाणनिहतस्स निरासुरासीत् ॥६६॥

श्रीमँञ्चतुर्दश समा गतनैद्रतन्द्र-

स्त्वत्पादवारिजरसोज्झितराजसौख्यः ।

यल्लक्ष्मणोऽकृत विलक्षणसेवनं तत्

स्मृत्वा भजामि चरणाम्बुरुहं तदीयम् ॥६७॥

धर्मानुरागवशतस्त्यजतः स्वराज्यं

धर्मात्मजस्य भवतश्च समानवृत्तिः ।

सौभ्रात्रमाकलयतामुभयानुजानां

ज्येष्ठानुवृत्तिकृतिनां चरणानि वन्दे ॥६८॥

वर्णान्तरप्रणयनप्रणयी गुरुस्ते

तत्किं भवान्धुवनमण्डलमेकवर्णम् ।

लङ्काधिनाथत्रिजयोजितकीर्तिलक्ष्म्या

श्वेतं चिकीर्षसि निरासितवर्णभेदम् ॥६९॥

देवासुरप्रधनलब्धयथेष्टपानाः

वाणाः पुना रुधिरपानतृषातुरास्ते ।

लङ्केशवत्तसि निविश्य पपुर्यदस्त्रं

तन्मारणे कथममी न कृतघ्नवृत्ताः ॥७०॥

त्रैलोक्यपातकनिपातकतामुपेत्य

वाणास्तथापि भवतः कृतपुण्यपुञ्जाः ।

यद्रक्षिता मुनिगणाः करुणार्तनादा

देवाश्च दिव्यमुखभाजनतामुपेताः ॥७१॥

वक्तुं न युक्तमरिवर्गयशस्तवाग्रे

रोद्धुं तथापि रसनावसरे न शक्या ।

यद्रावणो रणमहे तव मार्गणेभ्यः

प्राणार्पणेऽपि विमुखो न बभूव चित्रम् ॥७॥

यस्य प्रचण्डकिरणप्रतिमप्रतापो

ज्वालाशतैस्सपदि भस्मचयावशेषम् ।

साम्भोधिपर्वतवनं श्रुवनं विधत्ते

स त्वं पलाशदलनाशविधौ किमीड्यः ॥७॥

रात्रिञ्चरीचरणसञ्चरणावधूता

मन्दोदरीरमणमन्दिरमार्जनीव ।

भूयो बभार रघुवीर ! भवत्प्रभावान्

मन्दारदाम कवरी सुरसुन्दरीणाम् ॥७॥

सीतारणिप्रभवकोपवितानवह्ने-

स्तृप्तिं विधाय पिशिताशनमेधयज्ञे ।

राज्याभिषेचनमथावभृथानुकल्पं

सानन्दमाकलयति स्म रघुप्रवीरः ॥७॥

रामाभिषेकसलिलेन निरस्ततापा-

ज्योध्यापुरी पुनरुपागतजीवनेयम् ।

सीतेव बल्लभसमागमजातहर्षा

काञ्चिद् रुचिं परिणयोपचितां बभार ॥७॥

हर्षोद्गताश्चपलतुङ्गतरङ्गहस्तै-

रुद्धूतपद्ममकरन्दमयाम्बुवर्षैः ।

७२ मार्गणेभ्यो याचकेभ्यः वाणेभ्यश्च ।

७३ पलमश्नन्तीति पलाशा राक्षसाः, पलाशवृक्षाश्च, दलो गणः पत्रञ्च

राज्याभिषेकसमये परितः पुरीं तां
ब्रह्मद्रवोज्ज्वलपयाः सरयूः सिषेच ॥७७॥

सीताप्रवासनविधिर्जनतानुरागं
सीतानुरागमपि काञ्चनमूर्तिंसीता ।
आख्यातिं राम ! भवतस्तदनन्यसाध्यं
लोकोत्तरं परमचित्रचरित्रजातम् ॥७८॥

जीवो यदा रघुपते भवदेकतन्त्रः
स्वाधीनरक्षणविधिश्च भवत्प्रणीतः ।
तत्किं न वारयसि मां कुपथप्रवृत्तं
नोपेक्षते हि जनकस्तनयं पतन्तम् ॥७९॥

श्रीरामभद्र ! तव वंशगुरुर्वशिष्ठ-
स्तद्वंशजोऽहमधुना शरणं प्रपन्नः ।
तस्मिन्विरागमनुरागमहो निषादे
श्रुत्वा निमज्जति न कः सहसा विषादे ॥८०॥

त्वत्सेवकोऽपि निजकर्मविपाकमेव
भुङ्क्ते जनोऽयमिति नो रघुवीर ! चित्रम् ।
घासेन वर्तयति शङ्करसेवकोऽपि
नन्दीति धिग्विधिललाटलिपिप्रभावम् ॥८१॥

रत्नोगणानपि नयन्निजधाम राम !
रामेति नाम रमयन् सफली करोषि ।
मामर्दयन्निजजनं तु जनार्दनत्वं
तत्प्रार्थयेत न जनः किमु राक्षसत्वम् ॥ ८२ ॥

पश्चात्पदानिःकतिचित्स्वरसंग्रहारे

दत्तानि नाथ ! घृणया तदपि स्मरन्ति ।

भूयस्तथाचरसि चेन्मम पापभीत्या

दुर्वादवर्वरगिरां द्विगुणोऽवकाशः ॥ ८३

संसारयन्त्रखिलयोनिषु जीवजातं

क्रीडस्यतोऽसि परमेस्वर आत्मतन्त्रः ।

तिर्यङ्मृदेवमुनिषु त्वमपि स्वभक्तै-

रावर्त्यसे परमियं जनवश्यता ते ॥ ८४

भ्रमयति मृगतृष्णा माम्रतोहं प्रमत्तो

रघुवर ! तव भक्तिं त्यक्तवानस्मि किं तत् ।

त्वमपि तु मृगतृष्णा-कृष्टचेता वनान्ते

द्रुतपदमभिसर्पन् जानकीं किं व्यहासीः ॥ ८५

सा ते वशीकरणशक्तिरहो गुणानां

यत्पामरा अपि नरास्तव भक्तिभाजः ।

नो चेत्कथं कथय नाथ ! तमोमयस्य

मादृग्जनस्य चरणस्मरणेऽनुरागः ॥ ८६

तन्वा सहैव मम चास्रकवित्वशक्ति-

विद्या च बुद्धिरपि जर्जरतामुपेता ।

किं साधयामि रघुवीर ! पदाब्जसेवां

यद्वा किमाधिकरणं स्मरणं गतस्य ॥ ८७

कामाभिलाषकलुषीकृतमानसत्वाद्

मिथ्यैव किन्तु खलु निर्जरतां स्तुवन्ति ।

किं मेऽधुना न जरसोपकृतं यदस्यां

श्रीरामचन्द्रचरणस्मरणानुरागः ॥ ८८

त्रत्पादपद्मरसिकापि विशुद्धवर्णा
 हालङ्कृताऽपि कविता मम दैवयोगात् ।
 मिथ्याभिलापरजनीचरनाथनीता
 सीता च हन्त विफलीकृतसम्भवासीत् ॥ ८६ ॥

प्रायो विरौति जनता कविताविशुद्धौ
 सीताप्रवासनकृती त्वमपि प्रवादे ।
 तत्किं न नाथ ! भवता कवितापि हेया
 स्यादस्तु किन्तु भविता न तथा मनस्तः ॥ ८७ ॥

श्रीरामचन्द्र ! भगवन्निदमर्थये त्वां
 मिथ्याप्रलापरसिकैरसि वञ्चितस्त्वम् ।
 तत्सावधानमनसा कविताऽनुकम्प्या
 लोकानुरञ्जनमपि कचिदतिहेतुः ॥ ८८ ॥

श्रीरामचन्द्र भगवन् ! परमेश्वरस्त्वं
 सत्यं तथापि कवयो न तिरस्क्रियार्हाः ।
 तद्वाचि लोकविजयापजयौ निवद्धा-
 वाद्यः कविर्हि तव कीर्तिलतालवालः ॥ ८९ ॥

ये सीदन्ति तुरङ्गमेधतपसा योगाभियोगाश्च ये
 ते रम्भाकुचकुम्भसादरपरी-रम्भाय जम्भारिताम् ।
 विन्दन्ते परमात्मतां च परमा-नन्दाय मन्दाशया
 ये तु त्वच्चरणाम्बुजैकशरणा-स्तेषां न केषां द्वयम् ॥ ९० ॥

विषयविषविषण्णो व्याहरं यद्वृषाहं
 कटुकमपि तवोपालम्भनं दम्भमूर्तिः ।
 तदपि तव मुदे स्याद् बालभाषाविलासं
 गणयति न हि दोषं कोऽपि मत्तप्रलापे ॥ ९१ ॥

नो सार्वभौमपदवीं न सुराधिपत्य-

मभ्यर्थये परमधाम न रामचन्द्र ! ।

किन्तु त्वदीयगुणगुम्फनकाव्यशक्ति-

र्भक्तिश्च तेङ्घ्रि युगलेऽस्तु भवे भवेऽपि ॥ ६५ ॥

कामादिदोषकलुषेऽपि सतामसेऽपि

मन्मानसे निवस राम ! मुहूर्तमात्रम् ।

प्राणप्रयाणसमये करुणा विधेया

प्राणान्तकं हि किल दण्डविधिं स्मरन्ति ॥ ६६ ॥

ब्रह्मव्यासगणेशशेषसहिता वाग्देवतापि स्वयं

नान्तं त्वद्गुणगुम्फने यदि गता तत्का कथा मादृशाम् ।

नान्तस्ते जगदात्मनो भगवतो नान्तो गुणानाञ्च ते

तस्मात्सर्वमनन्तमेव भवतः काव्येपि मेऽनन्तता ॥ ६७ ॥

युग्मकम्

देवाराधनभक्तिभास्वरयश-स्तोमाप्तसोमश्रियो

विद्याकल्पलतालबालवपुषः प्रत्यक्षशान्त्याऽऽकृतेः ।

वाग्देवीसमुपासनादरतया ब्राह्मीं श्रिय विभ्रतः

प्राधान्यं भजतस्समुज्ज्वलतपश्चर्यार्जितस्वर्गिणाम् ॥ ६८ ॥

आस्तिक्याध्वविरूढकण्टककलिव्याख्यासमुन्मूलिनः

काश्यां कायमपास्य निर्ममतया कैवल्यधामाश्रितः ।

श्रीमन्मिश्रमहेशदत्तमुधियः पुण्यप्ररोहात्मना

धीरश्रीरघुवीरमिश्रकविना रामस्तवो निर्मितः ॥ ६९ ॥

शुद्धं भवेद्यदि भवेदविशुद्धमेव

श्रीरामचन्द्रचरणार्पितकाव्यमेतत् ।

सन्तः प्रसाद इति सादरमाददीर-

भो शुद्ध्यशुद्धिगणना हि महाप्रसादे ॥ १०० ॥

एतस्य पद्यनिवहस्य कविर्द्विरेफ—

स्तद्गुञ्जितेऽपि कथमर्थगवेषणा वः ।

कर्णामृतं तदिति किञ्च मनोनुरक्ति—

रव्यक्तवर्णमधुरं हि षडङ्घ्रिगीतम् ॥१०१॥

इति श्रीशारदोपायने रामस्तवः

शुभम्भूयात्

॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥

शान्दापायने

तेजबालिप्रतापविजयः

विश्वात्मनो भगवतः किल योगमाया
नन्दालये समवतीर्य निजाधिवासात् ।
तीर्थश्चकार बुधवृन्दनिषेव्यमाणं
यं सिद्धपीठमधिविन्ध्यगिरि प्रदेशम् ॥ १ ॥

विन्ध्येश्वरीविपुलमन्दिरगर्भगर्जद्
घण्टारवप्रतिरवोन्मुखवर्हिर्वर्गः ।
तस्माद् धुताशदिशि नातिविदूरवर्ती
जागर्त्यसौ वडहराभिधभूमिभागः ॥ २ ॥

श्रीशोणभद्रनदतुङ्गतरङ्गमाला—
व्यामर्दमन्थरगतिधृतशीकराङ्कः ।
श्रीखण्डकाननपरागकृताङ्गरागो
यस्मिन्धरन् सुखयते जनतां समीरः ॥ ३ ॥

चैत्रादिमासत्रितयेऽक्षयाम्भः पूर्णं पुनर्वारिकणावहीनम् ।
यस्मिन्पपाकुण्डमुपत्यकाया-मेकं विभोर्भूतदयां व्यनक्ति ॥ ४ ॥

गौरीशङ्करमूर्तिरत्रमनुजैरज्ञातवासावधिः
सञ्जक्तैः समुपास्यते प्रतिदिनं दूरादपीहागतैः ।
तत्तल्लोकमनोरथं फलति सा सद्यः प्रसादोन्मुखी
नाश्चर्यं किल सिद्धपीठमहिमा पारे मनो धावति ॥ ५ ॥

यस्मिन् शुद्धान्तरगतैर्मनुजैः कदाचिद्
गीर्वाणलोक इव रम्यतरः प्रदेशः ।
आलोक्यते शुचितपस्विकृताधिवास
इत्यामनन्ति परमाद्भुतमाप्तवर्गाः ॥ ६ ॥

प्रायेण संसृतिमये विषये विरक्ताः
निर्द्वन्द्वमत्र गिरिगह्वरमाश्रयन्तः ।
योगप्रयोगविनियोजितचित्तवृत्ति
ध्यायन्ति निर्मलधिया परमात्मतत्त्वम् ॥ ७ ॥

यस्मिन् शिवद्वार इति प्रसिद्धे स्थाने शिवद्वार इव द्वितीये ।
प्रशस्तवृन्दारकवृन्दमेव्ये शिवाल्लयो राजति दर्शनीयः ॥ ८ ॥
तत्राश्मभित्युत्खचिताकृतीनि सर्वाङ्गसम्पादितसौष्टवानि ।
चित्राण्यनेकानि विलोक्य लोकाः प्राचीनशिल्पातिशयं स्मरन्ति ॥

श्रीशङ्करध्याननिमग्नचित्ताः स्थिराश्शिलासुप्रतिमावभासाः ।
कुटीषु वृक्षेषु निषेदिवाँसस्तपस्विनस्तत्र तपश्चरन्ति ॥ १० ॥
सरांसि संकुलसरोरुहाणि सन्मानसानीव मुनिर्मलानि ।
यस्यान्यतां काममुदारताश्च पुरातनीं साधु निवेदयन्ति ॥ ११ ॥

यस्मिन् विराजतितरां किल दुर्गशाला
शोणस्य दक्षिणतटे प्रथितास्त्यगोरी ।
शोणप्रवाहमुषमेक्षणकौतुकेव
जागर्ति सौधशिखरोच्चशिरो दधाना ॥ १२ ॥

म्लेच्छाधिराजकृतनिन्दितनीतिभीतै-

भूपैर्विहाय निजवासमहीं महोवाम् ।

बालन्दवंशमपसार्य वशीकृताया

यस्याः स्थितिर्भवति सप्तशताब्दमाना ॥१३॥

विन्ध्याचलोद्धतिनिवारणकौतुकेन

कुम्भोद्भवेन मुनिना विहितप्रतिष्ठाः ।

जागर्ति यत्र भगवान् प्रथितप्रभावः

सोमान्वयावनपरः किल सोमनाथः ॥१४॥

कुण्डारिनामदनुजेन कृतप्रतिष्ठा

तद्भक्तनाम विकृतं दधती कुडारी ।

देवी प्रसिद्धमहिमा महनीयमूर्ति-

दुर्गस्य यत्र दिशि राजति पश्चिमायाम् ॥१५॥

देवीविहारवसुधेव सहावतीर्णा

दिव्योपभोगलसिता वरराजधानी ।

यस्मिन् सुधांशुकुलसम्भवभूमिपालै-

रारोपिता जयति राजपुराभिधाना ॥१६॥

आज्ञेव कुम्भजमुनेरचलप्रतिष्ठा

वेलेव रत्ननिचयाचितपार्श्वभागा ।

रत्नाचलोज्ज्वलतटीव सुवर्णरम्या

या द्यौरिव प्रचुरपुण्यबलाधिगम्या ॥१७॥

युगमकम्

विद्यादाक्षिण्यदीक्षाविनयनयधृतित्तान्तिकान्तिप्रतापै-

राजद्राजन्यलक्ष्मीसमुदितविभवैर्भासिताशावकाशः ।

चन्देलश्चन्द्रवंशक्षितिपतितिलकश्चन्द्रिकाचारुकीर्ति-
स्तत्र श्रीमानगोरीबडहरधरणी-मण्डलाखण्डलोभूत् ॥१८॥

नाम्ना श्रीरघुनाथसाहिनृपति-र्यस्यप्रतापातप-
ज्वालाव्याकुलमानसाः पदनख-ज्योतिश्शरच्चन्द्रिकाम् ।
आधित्य प्रतिपक्षभूमिपतयोप्यासन् विनष्टज्वराः
सम्प्राप्ते शरणं प्रसादसरणिर्यत्तादृशैर्वर्तिता ॥ १९ ॥

दुष्टध्वान्तप्रशमनपटुः सन्मन-कैरवाणां
व्याकौशश्रीप्रणयनगुरुः पादसङ्क्रांतभूभृत् ।
अस्य श्रीकेशवशरणसाऽहीति नामाभिरामः
क्षीराम्भोधेहिमकर इव प्रादुरासीत्तनूजः ॥ २० ॥

वाल्लोऽपि यः पितरि शक्रपदं प्रयाते
लोकस्य शोकशिखिनं शमयाम्बभूव ।
अस्तं गते दिनमणौ किमसौ द्वितीया-
चंद्रोऽपि नान्धतमसं शक्लीकरोति ॥२१॥

पूर्वावसानजनितप्रमुदः प्रतीपा
एतत्प्रतापपटलोद्भवदापदश्च ।
एकेन बाष्पसलिलं शिशिरं परेण
नेत्रेण शोकदहनकथितं व्यमुञ्चन् ॥२२॥

विततविमलकीर्तेर्देवमूँगाधिभर्तु-
विजयिजयप्रकाश-क्षोणिपालस्य कन्या ।
तुहिनगिरितनूजा शङ्करस्येव वेद-
शरणकुर्वरिनाम्नी तस्य देवी बभूव ॥२३॥

अथाभिषिक्तः प्रिययानया समं समस्तसामन्तशिखामणिश्रितः ।
स केशवादिश्शरणोऽमहीपतिश्शशास सम्यङ् निजराजमण्डलम् ॥

इत्थं कियत्कालमयं महीपतिः प्रजा यथावत्परिपालयः स्वयम् ।
रोगाभिभूतोऽधिजगाम काशिकां समं जनन्याप्यथ जाययाऽनया

तदेकपुत्रा जननी तदीया भार्याप्यपुत्रेति तदाश्रये द्वे ।
राज्यव्ययेनाप्यगदं वधित्सु बभूवतुस्तं विविधप्रयत्ने ॥२६॥

यथा यथा तस्य गदे चिकित्सा तथा तथा भीषणताभ्युपेता ।
हाहा निराशा भिषजः प्रयाता आयुस्समाप्तौ दिन यत्नसिद्धि ।

अथ स नृपतिलक्ष्मीं मातरं स्वाश्रया-
महह हतविपाकां शोकसिन्धौ विधूय ।
बहुलदलशशीव प्रत्यहं दीयमान-
श्शिव शिव शिवलोकं वीतशोकं प्रतस्थे ॥२८॥

सा देवराजतनयाऽतनयास्य पत्नी
याम्प्राप दैव हतकेन हता विपत्तिम् ।
ताम्बीक्ष्य मन्दिरशिलाप्यरुदत्तदानीं
का नाम चेतनकथा वत वर्णनीया ॥२९॥

प्रजामनाथामवलोक्य सेयमालम्ब्य धैर्यं हृदि शोकतप्ते ।
वभारभारं निजराज्यलक्ष्म्याश्चकार राज्योचितसुप्रबन्धम् ॥३०॥

प्रजाः प्रजावत्परिपालयन्ती प्रतीपवर्गाश्च निवारयन्ती ।
राज्यश्रियश्चोन्नतिमाचरन्ती सा प्राप कीर्तिं भुवि संश्ररन्तीम् ॥३१॥

इज्याभुजां कलिकदर्थितंजीविकाना-
माजीवनाय सततोर्जितयज्ञभारा ।
वेदावनार्थमधुना विधिना विसृष्टा
सासीच्चवेदशरणेतियथार्थवर्णा ॥३२॥

प्राप्तानि प्रथितश्रिया यदनया चत्वारि धामानि यच्-
चातुर्मास्यमुपासितश्च विधिवत् सोमोपि यत्साधितः ।
कैलाशप्रतिमश्च मन्दिरमिदं काश्यां यदुल्लासितं
तत्सर्वं कलिमानमर्दनश्रिया सत्योत्सवो दर्शितः ॥३३॥

विभुसंप्रज्ञा जरसा रुजा च सेयं यदासीदधिकाशि राज्ञी ।
स्वार्थान्धधूर्तैरथ वैद्यनाथ-सिंहः कृतो राज्यपदाधिकारी ॥

आसीच्च राज्ञ्या अनपत्यभावाद् राज्याधिकारः स्वसपिण्डगामी
अभ्यर्चितस्तत्र महानुभावो वंशक्रमात्तेजवलिप्रतापः ॥३४॥

ज्येष्ठोऽथवा ज्येष्ठतनूद्भवो वा राज्याधिकारी भवतीति नीतिः
ज्येष्ठात्मजं तेजवलिप्रतापं ज्ञात्वापि मुग्धः स जज्ञार राज्यम्

कालः करालः करुणाविहीनः प्राप्तो जगद्वस्मरतां दधानः ।
राज्ञी ततः सा शिवसात्म्यमापद् धूर्तास्तु धूलिप्रतिमाः प्रयाताः

ततः पितृव्यं व्यपनीतनीतिं सिंहासनात्पातयितुं प्रवृत्तः ।
न्यायालये तेजवलिप्रताप-सिंहोऽर्थयामास निजाधिकारम् ॥

राज्यापहारविधुरेऽपि विषादशून्यो

राज्यं स्वहस्तगतमेव विमृश्य धीरः ।

राज्यापहारकदशां विषमां भवित्रीं

सम्भाव्य यः करुणया सुचिरं शुशोच ॥३६॥

मर्जापुरात्प्राप्य तथा प्रयाग-न्यायालयात् राज्यपदं स्वकीयम्
राज्याधिकारं निजजन्मसिद्धं चक्रे करे तेजवलिप्रतापः ॥

ततः पितृव्यो नृपभूमिकान्तां विहाय शीघ्रं सदनं प्रयातः ।
आशापिशाचीविवशस्तथापि द्वीपान्तरन्यायगृहं सिषेवे ॥

श्रीमान् प्रभुस्तेजवलिप्रताप-सिंहस्तु सिंहासनमाससाद ।
सुधांशुवंशक्षितिपाललक्ष्मी-स्तं धर्मराजप्रतिमं सिषेत्रे ॥४२॥

यः स्वीयवंशगुणगौरवरक्षणार्थै-

र्द्वित्रैः समेत्य निजबुद्धिवलावलम्बः ।

गोपालवृन्दमघगोर्णमिवासुरारी

राज्यं पितृव्यकवलीकृतमुज्जहार ॥४३॥

बाबूप्रधानविजयेन्द्रवहादुराख्यो

बाबूधनुर्धर इति प्रथितस्तु ताभ्याम् ।

प्राणानपेक्षकृतभूरिपरिश्रमाभ्या-

माकृष्टबाहुरिव राजरमाभ्ययासीत् ॥४४॥

यद्वापनीतिस्थितिदूयमाना वंशावलिप्राप्तनिजाधिकारम् ।

गुणानुरागादिव राज्यलक्ष्मीः प्रापत्स्वयं तेजवलिप्रतापम् ॥

वाङ्माधुरीव जनमोहनमन्त्रशक्ति-

र्नेत्रे वशीकरणयन्त्रमये तदीये ।

तत्स्वात्मसादकृत लोकमशेषेष

तन्त्रस्वतन्त्रमुधियां किमसाध्यमस्ति ॥४५॥

यतो यतस्तत्सुयशः प्रगीयते ततस्ततो वैरिगणस्य दुर्यशः ।

सितासिते ते मिलिते विराजत-स्सुरापगामूर्यसुताब्धरो यथा ॥

उत्फुल्लपङ्कजविशालविलोचनाभ्यां

लक्ष्मीकृतस्सपदि येन विपक्षवर्गः ।

त्रासोल्लसद्दृढपात इवावलम्बं

वक्षस्थले करयुगं सहस्रो व्यधत् ॥४६॥

औदार्यमेतस्य विचार्य तत्समं विचिन्तयन्नस्मि वृथापरिश्रमः ।

वलिर्बुधद्वेषितया निराकृतः स धर्मविद्वेषितया तु कर्णकः ॥

पितृव्यदुर्नीतिनितान्तखिन्नं राज्यं समासाद्य पुरश्चकार ।
प्रजानुरागं जनयन् प्रगाढं यशो वितेने भुवनान्तराले ॥५०॥

राज्यश्रियः सेवनतत्परोयं राजा कियन्तं समयं व्यनैषीत् ।
अथाचिकित्स्येन महागदेन शनैश्शनैरेष निपीडितोभूत् ॥

आढ्यं दरिद्रमधनञ्च धनाधिनाथं

कोपप्रसादवशतश्शतशो व्यधात्सः ।

मन्ये स्वकीयलिपिलेपनतोऽतिरुष्टो

धाता तदायुरवशिष्टलिपि ममार्ज ॥५२॥

भैषज्यग्रहशान्तिसंयमतपश्चर्याः सुराराधनं

तद्रोगोपशमाय यद्यदुचितं तत्तत्समस्तं कृतम् ।

किन्त्वासीन्न तदेकमप्यनुगुणं तद्रोगनिर्मूलने

दैवे हि प्रतिकूलतां गतवति काप्नोति सिद्धिं जनः ॥५३॥

सोयं शरर्पिनवभूमितवैक्रमाब्दे

चैत्रेथ शुक्लदशमीतिथिमन्दवारे ।

विन्ध्येश्वरीविमलधाम्न्यधिगङ्गमङ्गं

मुक्त्वाऽभवत् परमधामसुखाधिकारी ॥५४॥

भूवल्लभस्य परितोषितसज्जनस्य

वृन्दारकेन्द्रपदवीं भजतोऽप्यकाण्डे ।

चन्द्रांशुकच्छवियशोऽशुकमस्य शुभ्रं

स्त्रीब्रह्मचर्य्यवसनं वसुधा दधाति ॥५५॥

योऽयं करालकलिकालनिपीडितस्य

धर्मस्य हस्तमवलम्बितुमुद्यतोऽभूत् ।

सोप्यद्य हन्त कलिना मलिनाशयेन

निर्य्यापितस्तदधुना वृष एव शोच्यः ॥५६॥

मिर्जापुरादधिगतश्च तथा प्रयागात्
 सम्राट्सभान्तिमविनिर्णयवागपेक्षम् ।
 राज्यं सकण्टकमिदं तनये निधाय
 यातोऽसि हन्त सुरलोकमुखोत्सुकस्त्वम् ॥५७॥

नापेक्षितस्स तनयो नच राज्यलक्ष्मी-
 नो राज्यसाधनसहायकबन्धुवर्गः ।
 सम्राट्सभाऽऽगतमभीष्टजयप्रमाण-
 पत्रं नवा कथमहो त्वरितो गतोसि ॥५८॥

विपक्षवर्गेऽपि मयार्थितो यत् कृपाकटाक्षं कृतवान्भवांस्तत् ।
 औदार्यमाजन्म न विस्मरामि स्मराम्यहं तन्मयि गौरवं ते ॥

अहह भरतकल्पः श्रीविलासे विरक्तः
 प्रियजनपरिभोग्यां साधयन् राज्यलक्ष्मीम् ।
 श्रमशिथिलशरीरं हा विहायासि यात-
 स्तदिदमखिलवृत्तं भावयन्तो हताः स्मः ॥६०॥

राज्यं विधाय सुचिरं रुचिरप्रवन्धं
 राज्यश्रियः सुखविलासमवाप्स्यसि त्वम् ।
 इत्थं मनोरथमयाऽमृतमापिबत्सु
 स्त्रीयेषु हन्त पतितो विषमो विपाकः ॥६१॥

रन्ध्रोत्सादितमित्रभूतकमलः सन्तापको यत्पिता
 किञ्चानेकतटस्थपाटनपटुर्यस्य स्वसा वक्रगा ।
 स त्वं रे यमराज ! राजतिलकं नापातयिष्यो यदा
 कौलीनव्रतचर्यया त्रिभुवने ख्यातोऽभविष्यः कथम् ॥६२॥

विहारे व्याहारेऽनुचितपरिहारेऽरिविजये
 प्रदाने सन्माने निगमपथयानेऽथ विनये ।

गुणाधाने ध्याने मस्वविधिवितानेऽपि नृपतिं

न लोके भूलोके बडहरनृलोकेशसदृशम् ॥६३॥

संरक्षणीये तनयेऽक्षणीव यस्मिँस्त्वया पुष्पभरो न सोढः ।

तस्मिन्नहो दुर्वहराज्यभारं निधातुकामस्य न ते दयाऽऽसीत् ॥

राज्योपभोगसुखनिर्वृतराजपुत्राः

प्रायः पितुर्विरहकातरतां त्यजन्ति ।

पुत्रस्तथापि भवतश्चरणानुरागी

राज्यश्रियामपि विरक्तमतिशुचास्ते ॥६५॥

प्राप्तो भवान् परमधाम न शोचनीयः

स्वार्थान्धतापरवशास्तु वयं विषण्णाः ।

शान्तिं भजस्व भगवन् ! भव राज्यलक्ष्म्यां

पुत्रे पदाब्जरसिकेऽपि च सानुकम्पः ॥६६॥

जयति जगति कीर्ती राज्यलक्ष्मीस्वरूपा

जयति च तव मूर्तिः शारदादिर्महेशः ।

इति शिथिलितशोका-स्सन्ति लोकाः कथञ्चिद्

विधिविकृतविपाके रीतिरेषैव लोके ॥६७॥

श्रीशारदादिकमहेशप्रसादसिंहः

सिंहक्रमः प्रतिभटद्विपमण्डलेषु ।

तस्यात्मजोयमधुना विधुनाति लोके

शोकं सितातपनिवारणचन्द्रकान्त्या ॥६८॥

सोऽयं पितुर्विरहकातरमानसोऽपि

शोकाकुलप्रकृतिमण्डलमाकलय्य ।

लक्ष्मीकरग्रहधुरां सदयं बभार

लोकोपकारकृतिनो हि महानुभावाः ॥६९॥

एतच्चशस्तुहिनदीधितिरप्यसह्यं

तापं तनोति परमं परमण्डलेषु ।

तत्तत्प्रतापतपनातपमुज्ज्वलन्तं

सोढुं कथन्तु रिपवः प्रभवो भवेयुः ॥७०॥

यत्पूर्वराजविरहातपतापशान्तिं

सद्यो विधाय विदधाति परं प्रमोदम् ।

श्वेतातपत्रमुदितं भवतस्तदेतद्

राजन्नखण्डशशिमण्डलमेव मन्ये ॥७१॥

सम्राट्सभानिर्णयपत्रमार्गं जनेषु पश्यत्सु समुत्सुकेषु ।

वितर्कतापप्रशमप्रवाहः प्रहर्षवर्षः समयः समेतः ॥७२॥

पत्रं तदानीं समभीप्सितं नः स्वराजलक्ष्मीविजयप्रकाशम् ।

राज्यातपत्रप्रतिमं प्रणम्य-मानन्दसिन्धुं तरलीचकार ॥७३॥

हर्षप्रकर्षोन्मदमानवानां समुच्चरद्भिर्जयजीवशब्दैः ।

भेरीनिनादैश्च दिवं स्पृशद्भि-स्सार्धं शतघ्नीध्वनिरुल्ललास ॥

फलं पितुः प्राणपरिश्रमस्य महोत्सवाकारमुपेतमेतत् ।

इति प्रशंसन्पितरंःसराग-ममन्दमानन्दमवापभूपः ॥७४॥

अन्नानि वासांसि च रौप्यमुद्रा हिरण्यमुद्राभरणानि सद्यः ।

द्वाभ्यां कराभ्यां विससर्ज राजा सदा ह्युदारः किमुत प्रसङ्गे ॥

यस्मिन्नुदारचरितेऽभिमतं ददाने

कर्णं स्मरन्ति नच भोजधराधिनाथम् ।

अभ्युद्यते दिनकरे प्रसरत्प्रकाशे

के दीप्तदीपकलिकामभिसाभिलाषाः ॥७७॥

यत्साधनं मुनिजनस्य मतं क्षमेति

राज्ञः पराक्रम इति प्रथयन्तु किन्तु ।

वैरिष्वपि प्रहितया क्षमयाऽस्य सिद्धि-

स्तस्मात्क्षमापतिरयं नृपतिर्दिधार्थः ॥७८॥

तारुण्यमाकलयतोऽपि नितान्तशान्ति-

र्धर्माध्वनि प्रणयिता जरतो यथास्य ।

प्राग्जन्मसिद्धसुकृतं हि सदानुगामि

नापेक्षते खलु वयःक्रममीदृशानाम् ॥७९॥

शान्तोऽप्ययं मुनिरिवात्यविषह्यतेजा

यस्मिँस्तृणन्ति रिपवः कृतभस्मशेषाः ।

अन्तर्हितानलशिखो ननु सूर्यकान्त-

स्तेजोऽन्तरप्रतिहतो ज्वलतीति सिद्धम् ॥८०॥

स कर्मसाक्षीव जनस्य चेष्टितं परोक्षवृत्तेरपि साध्वबुध्यत ।

निसर्गतो दूरदृशाममूदृशा-मगोचरीभूतमभूतपूर्वकम् ॥८१॥

प्रत्यर्थिवामनयनानयनाञ्जनाम्भः-

पूरेण यस्य परिपूर्णं इवोत्तरङ्गः ।

आराप्रदेशमभितो ग्रसमान आरा-

च्छोणोऽपि धारयति सम्प्रति नीलिमानम् ॥८२॥

भूमृच्छतोद्धरणवेगविधूर्णितानां

प्रत्यागतप्रतिभटोद्धतवाहिनीनाम् ।

प्राप्तेन शुष्कसमिधामिव वर्धमानो

यस्य प्रताप इव बाडववहिरास्ते ॥८३॥

यस्य प्रतापदहनो बडवानलस्य

तेजो विजित्य सहसा यदि नाग्रहीष्यत् ।

७८ क्षमा क्षान्तिः, पृथिवी च,

८३ वाहिनीनां नदीनां सेनानाञ्च ।

विद्वेषिनीरजदृशां नयनाम्बुपूरै-

र्भूयोऽभिष्टुद्धिविभवं न तदाश्रयिष्यत् ॥८४॥

देव ! तत्प्रसरत्प्रतापयशसो-भासा विनिर्धूतयोः

सूर्याचन्द्रमसोर्गतिर्विगलिता नष्टाः कलांशा भ्रुवम् ।

शक्या नो गणकैर्यथावदधुना ज्ञातुं ग्रहाणां स्थिति-

स्तन्मन्ये ग्रहणाधिमासविषये सम्भ्रान्तिकोलाहलः ॥८५॥

सद्भावे भवतः प्रतापयशसो-रुल्लासिनोरम्बरे

मार्तण्डद्वयमिन्दुमण्डलयुगं प्रत्यक्षमेवेक्ष्यते ।

तन्मासद्वयवृद्धिवादविकल-ज्योतिर्विदां विश्रह-

स्सङ्कीर्णग्रहसम्भवो न गणिता नभ्यासमूलाग्रहः ॥८६॥

भवत्प्रतापज्वलनानुमाने विपक्षवर्गोऽपि तु पक्ष एव ।

तत्साधनं वाष्पभरोद्गमोऽत्र तत्तार्किकाणां हृदि विरमयाय ॥

तेषां विपक्षोह्यनलानुमाने जलाशयोस्तीति विचारकार्श्यम् ।

तत्र प्रतापं बडवानलं य-ज्जलेन्धनं ते न विचारयन्ति ॥८८॥

शत्रुव्याकरणस्य साधितपद-स्याश्चर्यमेतत्परं

यन्नैतस्य गुणापवादविषयो वृद्धिर्न वा बाध्यते ।

नो वा वर्णविपर्ययः कचिदपि व्यर्थो न शास्त्रश्रमो

नावर्णः प्रथमाभिधानविषयो नो वा निघातः पदे ॥८९॥

न नाममात्रे किल भाति शारदा लास्यं तदास्येऽपि करोति सर्वदा
यथार्थनामास्ति तदेष शारदा-प्रसादसिंहः प्रथितो धरातले ॥

नयनवसुनवत्तमा-सम्मिते वैक्रमाब्दे

तपसि सिति चतुर्थ्या भानुवारे व्यधत्त ।

बडहरनरनाथः शारदादिर्महेशः

कृपकजनसमृद्ध्यै मैरिसं लार्डफार्मम् ॥९१॥

यद्राज्य एव दिनकृत्परिवृत्तिमेति

सोऽयं प्रभुर्जयति पञ्चमजार्जसम्राट् ।

तस्य प्रतापतपनेन सहाभ्युदेतु

लोकोपकारकृतिमैरिसलार्डफार्मम् ॥६२॥

सम्राट्पञ्चमजार्जमुप्रतिनिधिर्लार्डार्डो मैरिसोऽ-

भ्यायातोऽत्र निमन्त्रितो वडहरा-धीशालयं सादरम् ।

फार्मारम्भविधिं स्वयं स विदधे फार्मं स्वनामाङ्कितं

सम्मानोचितमुप्रबन्धरचना-प्राप्तप्रहर्षो गतः ॥६३॥

राज्ये साधु निवासितास्सुचरिता निस्सारिता दस्यवो

मित्राणि प्रतिमानितानि नितरां निर्मूलिता दुर्हदः ।

सम्यग्लालनपालनात्प्रकृतय-स्सन्तोषितास्सर्वत-

स्तत्तत्कार्यमयङ्करोति चतुरो यद्यच्छ्रुतं नीतिषु ॥६४॥

भवद्यशो नागवधूपवर्णितं निशम्य शेषोऽपि विशेषसम्मदः

शिरांसि सङ्कम्पयते यदा तदा धरा भराभ्युन्नतरा प्रकम्पते ।

कुशासनस्थोऽपि सुशासनोऽयं सशारदोऽप्येकविशारदोऽस्ति ।

नित्यं करोत्सारितदानवारि-रपि स्वयं सेवितदानवारिः ॥६५॥

सोयं स्वपूर्वपुरुषत्रयमानितं मां विद्यागुरुं समधिगम्य गृहीतविद्यः

काव्ये विशेषमनुरागमुदारबुद्धिर्विभ्रत्सतां सततमादरमातनोति

पुण्यप्ररोहाविव वर्धमानौ दीर्घायुषौ ते नृपते ! तनूजौ ।

तांभ्यां भवान्भाति महोदयाभ्यां भीमार्जुनाभ्यामिव धर्मराजः

त्रिधा विभक्ता ननु धर्ममूर्ति-र्यथा भवान् स्वीयतनूद्भवौ च ।

तत्पादषट्कं प्रकटं विलोके तां किं कलावेकपदीं स्मरन्ति ॥६६॥

९६ कुशासनं कुत्सितशासनं कुशस्यासनञ्च

दानवारिशब्दो विष्णुपरो दानजलपरश्च

अघापहारी विदितोऽसि राज्ञस्तथासि गोवर्धनसानुरागः ।
ततो भवान्भाति निजात्मजाभ्यां द्वाभ्यांभुजाभ्यामिव कृष्णचंद्रः ॥

गङ्गा भगोरथनृपस्य यथास्ति कीर्ती
राज्ञस्तथा तव पितुर्नरराजलक्ष्मीः ।

तत्कीर्तिपालनविधौ सततोत्सवस्त्वं
सानन्दमाकलयराजरमानुरागम् ॥१०१॥

निजतनयमुदारं राजभाराद्धभागे
भरवहनसमर्थं यौवराज्ये निधाय ।
स्वयमपि परिशिष्टं राज्यभारं वहस्त्वं
चिरमनुभव राजन् ! राजलक्ष्मीविभूतिम् ॥१०२॥

अगदमजरगात्रं कार्यसम्भारधीरं
विमलमतिविकासं राजलक्ष्मीविलासम् ।
तनययुगविनोदानन्दसिन्धूत्तरङ्गं
चिरमवतु भवन्तं भूपते ! विन्ध्यदेवी ॥१०३॥

धीरश्रीरघुवीरमिश्ररचितं संचित्तसारान्तरं
काव्यं तेजबलिप्रतापविजयं नामावलोक्य प्रभुः ।
श्रीमँस्तेजबलिप्रतापनृपतिः स्वर्गासनस्थोऽप्यसौ
काव्यालापरसानुरक्तहृदयो भूयात्प्रसादोन्मुखः ॥१०४॥

श्रीमँस्तेजबलिप्रतापनृपते ! मत्प्रार्थनाकर्ण्यतां
स्वर्गानन्दसमुन्मुखेन भवता त्यक्ता वयं तद्वरम् ।
किन्त्वस्मासु सदानुरक्तहृदयस्त्वं गौरवं यद् व्यधा-
स्तस्य प्रत्युपकारकातरधिया-मेतद्धि नो वैभवम् ॥१०५॥

इति श्रीशारदोपायने तेजबलिप्रतापविजयः ॥

१०० अघं पापम्, दैत्यविशेषश्च । गोः पृथिव्या वद्धर्धने अनुरागसहितः । पक्षे
गोवर्धने पर्वतविशेषे अनुरागसहितः, अथवा गोवर्धनस्य सानुषु रागो यस्य ।

सम्राट्जज्जकलकटरादिपदवीभाजाश्च भूमीभुजां
सान्निध्येन यथा विभासि सदसि श्रीमन्नगोरीपते !
तेषां सद्गुणगुम्फपद्मसहितं श्रीशारदोपायनं
शोभां तद्वदधिश्रयेदितिधिया तत्सङ्ग्रहोस्मिन्कृतः ॥१॥

पद्यान्यनेकविषयोचितवर्णनानि-तत्तत्प्रसङ्गवशतो निजनिर्मितानि ।
तेषां सुरक्षणधिया मम सङ्ग्रहोऽयं मोदं तनोतु हृदि काव्यरसोत्सवानाम्

श्रीमतां कालेकाँकराधीश्वरी १०८ महाराजावधेशसिंह-
महोदयानां विवाहोत्सवे निर्मितं पृथङ्मुद्रितमिदं
नवरत्नम्

वस्वश्वग्रहमेदिनीमितशर-द्वैशाखशुक्ले तिथौ
गौर्य्या मङ्गलवासरे दुहितरं वाँसीधराधीशितुः ॥
कालेकाँकरभूपतिः परिणयन् राजावधेशो वभौ-
दम्पत्योरनयोरिवास्तु शिवयो-र्वर्द्धिष्णु सन्मङ्गलम् ॥१॥

कालेकाँकरमेदिनीपरिवृढे वाँसीं प्रति प्रस्थिते
वाँसीस्थेषु वरानुयायिजनता-संख्याभिधानोत्सुकाः ॥
व्यावल्गाद्वरवाजिराजिचरण-व्याधूतधूलीघटा
दिग्दन्तावलधूलिकेलिकुतुकं सम्पादयन्ति स्वयम् ॥२॥

संख्यातीतवरानुयायिकजन-ग्रामोऽभिरामोत्सवः
स्वच्छन्दोभिससार चेतसरभसं सीमानमुल्लङ्घयन् ॥
जाग्रत्कम्पकला स्फुरत्परिमला दूरोल्लसन्मेखला
त्रुट्यत्तोरणमालिका कलरवा वाँसी तदासीत्पुरी ॥३॥

इतो घनघटाच्छटा गजघटाः सघण्टारवा-
स्तडित्तरलकाश्चनप्रसृतदामधामाश्रिताः ॥
निशाम्य मददुर्दिना विविधहास्यलास्यक्रमे
मयूरवनितायिता मदविकाशिवाँसीस्त्रियः ॥४॥

स्फुरन्नानारत्नैस्ततशतवितानैरुपचिता
 लसद्रम्भाराजिः सरसमुमनोवृन्दकलिता ॥
 विराजन्मेनालिर्वरवरजनावासवसति-
 निसर्गात्स्वर्गाभा सकलजनतानन्दमतनोत् ॥५॥

श्रीमद्रमेशचित्तिपालसूनु राजावधेशो मदनावतारः ।
 तत्र स्थितो दर्शनलालसानां करोति सार्थानि विलोचनानि ॥

कचिद्विबुधमण्डली विविधमन्त्रपाठोन्मुखा
 क्वचिच्च करकङ्कणस्वनसमृद्धगीताः स्त्रियः ॥
 क्वचिज्भूणभूणायिता वितरणार्थमुद्रावली
 करग्रहविधावभूद् विविधमण्डनो मण्डपः ॥७॥

जनकजनपदे यत्पाणिपीडोत्सवं ते
 कथयति कविराद्यस्तत्र मोहोवधेश ! ॥
 यदिह तव विवाहो दृश्यतेऽन्यत्र देशे
 प्रकटविधिविरुद्धं नागमं विश्वसन्ति ॥८॥

वाग्देवीप्रथितप्रवाहलसिता लक्ष्मीशसम्मानिता
 शत्रुव्राततरुंस्तरङ्गरभसा-दुन्मूलयन्ती स्वयम् ॥
 कालेकाँकरभूभृतो धृतजनुर्नित्यं क्षमामण्डले
 गङ्गेवाखिललोकशोकशमनी वंशावली वर्द्धताम् ॥९॥

नवरत्नमिदं दिव्यं विदुषां कण्ठभूषणम् ।
 ग्रथितं रघुवीरेण सुचिरं रुचिरं भवेद् ॥१०॥

इति बडहरराजपरिदतः श्रीरघुवीरमिश्रः

श्रीमतां सम्राट्कुमाराणां प्रिंस-एल्वर्टविक्टरमहोदयानां

काश्यां शुभागमनसमये भारतजीवने १३-१-१८६०

ई० वत्सरे प्रकाशितमिदं

स्वागताभिनन्दनम्

काशीं समागतवते भवते प्रभो ! श्री-राजेश्वरीहृदयनन्दननन्दनाय
सुस्वागतं विरचयन्नहमद्य पद्यं स्वात्मानुरूपमुपहारमुपानयामि ॥

स्वयमवितुमनीहस्याद्य वाचंयमत्वाद्
धृततनुरिव शक्तिर्बुद्धदेवस्य यास्ते ।
निखिलभुवनरक्षा-कार्यसम्भारदत्ता
त्वयि दिशतु शुभं श्री-राजराजेश्वरीयम् ॥२॥

गीर्वाणत्राणहेतोरथ रणरणक-श्राणनायासुराणां
द्रोहोद्रेकद्रवद्राक्चलितसुरमह-स्तोमभूता प्रभूता ॥
जाने या जातु जाता जगति विजयिनी जाह्नवीजानिजाया
सैवैषाद्यापि नाद्या त्यजति रिपुगणग्रासलीलाभिलाषम् ॥

श्रीमन्महोदयमहोमहनीय-प्रिंस-
एल्वर्टविक्टर-कुमार ! कुमारकान्ते ! ॥
आसिन्धुवन्धुरमहीन्द्रमहीन्द्रबाहो !
न्यस्तारिमस्तकपदस्तरसा प्रशाधि ॥४॥

काशीराजशुभाभिषेकसमय-प्रारब्धसन्मङ्गल-
ध्वानो मन्दरकन्दरां विदलयन् यावन्न मन्दायितः ।
दिष्ट्या कोपि च तावदेव निखिलध्वानप्रधानोधुना
ब्रह्माण्डोदरभाण्डभेदपटुता-भृत्पण्डितश्चण्डते ॥५॥
काश्यामद्य महामहोत्सवसहे श्रीमत्कुमारागमे
प्रोज्जागर्ति नितान्तनर्तितनद-न्माद्यन्मयूरावलिः ।
प्रत्यर्थिप्रमदाविलासहसित-ज्योत्स्नाच्छटाविद्विषन्
मानोत्ताननिनादनिर्जितघन-ध्वानः शतघ्नीध्वनिः ॥ ६॥

शत्रूचाटनमोहमारणवश-स्तम्भाद्यनेकक्रियो-
मन्त्रःसिद्ध इव प्रसिद्धमहिमा श्रीमन् ! कुमारप्रभो !
स्वर्वामासुकुरं कराद्विघट-यंस्ते स्वागतं व्याहरन्
दिङ्नागश्रुतिसम्पुटे घटयते विघ्नं शतघ्नीध्वनिः ॥७॥

श्रीमत्पादसरोजमञ्जुलरज-स्पर्शोत्सुकां वासवी-
मायान्तीं नगरीं प्रहर्तुमथवा स्वानन्दतो नर्तितुम् ।
सन्नद्धा किमु विन्दुमाधवतट-स्तम्भद्वयाडम्बरा-
मुत्तालां भुजवल्लरीं कलयते काशीपुरीयं प्रभो ! ॥८॥

काशीयं जगदीशनन्दनशरच्चन्द्रोदये सङ्कुला
पौरैर्जानपदैर्जनैः सनिनदैर्वेलेव वीचीशतैः ।
किञ्चाभिलानमुधाप्रसाधनसिता दीपावलीश्रेणिभिः
प्रालेयाद्रिमहीव राजतितरां दिव्यौषधीराजिभिः ॥९॥

यत्काश्यां प्रतिमन्दिरं प्रतिपथं प्रत्यापणं साम्प्रतं
दृश्यन्ते विहसद्विधूमकलिकाः संह्रयाधिका दीपिकाः ।
तन्मन्ये युवराजदर्शनपराः प्राचीनराजप्रिया
हाराकारतया विभान्ति परित-स्तारामहाराजयः ॥१०॥

कचिद्भेरीनादः कचिदपि शतघ्नीघनरवः
कचिद्वीणावाणी कचिदपि लसद्वाररमणी ।
कचित्सेनाश्रेणी कचिदपि च सामन्तसमितिः
कचिज्ज्योतिश्शोभा तदिह शतशो भाति महिमा ॥११॥

एकाग्रं मुजलयन्तनदीशतस्य
तोयाश्रयं रचयितुं पयसां विशुद्ध्यै ।
श्रीसंल्लसद्विजयिनीसुतनन्दनोऽस्यां
प्रारम्भमङ्गलविधिं स्वयमातनिष्ठ ॥१२॥

इति बडहरराजपरिडितः श्रीरघुवीरमिश्रः

भागलपुरप्रान्तनिवासिनां सरयूपारीणब्राह्मणकुलालङ्करणानां

पं० श्रीरामचन्द्रशर्ममहोदयानाम् आरानगरे जङ्गपद-

मलङ्कुर्वतां लब्धविश्रामपुरस्काराणां स्वगृह-

प्रस्थानावसरे समर्पितमिदं

अभिनन्दनपत्रम्

श्रीमन् न्यायधुरन्धर ! प्रणिपतन् सम्प्रार्थये सादरं
सम्प्रत्यस्ति युगाधमः कलिरिति व्याख्याति कश्चिज्जनः ।
अस्माकं तु विनिश्चयोऽस्ति सुतरां त्रेतायुगो वर्तते
तत्तथ्यं कथय प्रमाणमपि नः श्रीरामचन्द्रो भवान् ॥१॥

युग्मकम्

जन्म ब्रह्मकुलेऽस्ति यस्य सरयूपारीति विश्वश्रुते
न्यायाधीशपदं च यस्य मुलभं यत्प्राड्विवाकाद्वयम् ।
व्यासङ्गः खलदण्डने च सविधि-र्यस्य प्रजापालने
श्रद्धा यस्य तथा सनातनपथा-चारप्रचारे सदा ॥२॥
यस्याज्ञा वसुधाधिपैः स्वशिरसा मालेव संधार्यते
लेखं यस्य विधातुलेखसदृशं मार्ष्टुं न कोऽपि क्षमः ।
प्रज्ञा यस्य दुरुहनिर्णयविधौ निर्वाधमाधावति
श्रीमस्तस्य तव प्रशस्तचरितं किं किं न वा स्तूयते ॥३॥
नीरक्षीरविवेकपाटवमहो यद्राजहंसे श्रुतं
न्यायाधीशपदं गते भगवति प्रत्यक्षमेवेक्ष्यते ।
यन्निर्दोषजने न दण्डनविधि-दुष्टो न वा त्यज्यते
दिव्यं चक्षुरुदेति निर्णयविधौ भव्यात्मनां लाट्टशाम् ॥४॥
हार्डकोर्टरजिष्ठरारपदवीं लब्ध्वा चिरं साधयन्
आरापत्तनप्राड्विवाकपदवीं प्राप्तः पुनः साम्प्रतम् ।
न्यायोत्कर्षवशेन सर्वजनता-चेतः समुल्लासयन्
दण्डैश्चापि यथापराधविहितैस्त्वं स्तूयसे दण्डितैः ॥५॥

विद्वांसो व्यवहारनिर्णयविधौ पूर्वं स्थिता ब्राह्मणाः
सम्प्रत्याङ्गलराजवाचि निपुणा वर्णानपेक्षं कृताः ।
एतस्मिन्समयेऽपि विप्रवपुषा प्राप्तं पदं प्राक्तनं
तेन ब्रह्मकुलात्मगौरवमहो पारे गिरां धावति ॥६॥

प्रायेणाङ्गलशास्त्रवञ्चितधियो धर्मे स्वकीये घृणां
कुर्वाणाः कलिधर्ममेव सुगमं मत्वा सुखं विश्रति ।
श्रीमांल्लब्धपदोऽपि चाङ्गलगिरां पारं गतोऽपि प्रभो !
स्वं धर्मं न विमुञ्चतीति चकितै रालोच्यते धार्मिकैः ॥७॥

स्वाधीनाखिलकर्मचारिजनता सम्मानिता बन्धुवत्
शिक्षार्थं शुचिदण्डनं विदधता पुत्रेष्विवान्येष्वपि ।
सौजन्येन सुधामयेन वचसा सन्तोषिता मन्त्रिणः
किम्बान्यद् गुणगौरवेण भवता सम्राट्समाराधितः ॥८॥

स श्रीमानधुना यियासति गृहा न्विश्रामशातोत्सुक-
स्तद्भद्रं पथि भद्रमस्तु भवतो भद्रं सदा सन्ननि ।
किन्त्वस्मद्विरहव्यथापनयने रक्षया दयादृष्टयो
दूरस्थोऽपि हि भानुमान्निजकरैः पुष्पाति पद्माकरान् ॥९॥

नवरत्नस्य मालेयं सद्गुणगुम्फिता
विन्यस्ता रघुवीरेण भवत्कण्ठे विराजताम् ॥१०॥

इति बडहरराजपरिडितः द्विरेफापरनामधेयश्रीरघुवीरमिश्रः

काश्यां मण्डलेशपदालङ्करणानां सरयूपारीणब्राह्मणसभायां
सभापतिपदमलङ्कुर्वतां श्रीवि० विश्वनाथम् महो-
दयानां करकमलयोः समर्पितमिदम्

अभिनन्दनपत्रम्

काशी धन्यतमेयमस्ति नगरी श्रीविश्वनाथः स्वयं
यस्यां प्राप्य कलकटरस्य पदवीं शास्ति प्रजाः सादरम् ।
धन्या किं न ततोपि भाति सरयू-पारि-द्विजानां सभा
स श्रीमानधुना सभापतिपदं स्वीकृत्य यस्यां स्थितः ॥१॥

मन्ये शासनकौशलं भगवंतः सर्वं प्रशंसास्पदं
किन्त्वेकं तदनल्पहर्षजननं वाराणसीवासिनाम् ।
दुर्योगेन घृतादिकं विपणिनो ये दूषयन्ते खला-
स्तेषां दण्डविधापनेन भवता यद्धर्मरक्षा कृता ॥२॥

ग्राम्याणां नववातचक्रचलतां यत्नेन यच्छ्रीमता
सर्वेषामुपकारतत्परतया सम्राजि भक्तिर्दृढा ।
स्वात्मन्यप्यनुरागवद्ब्यवहृतौ श्रद्धा समुत्पादिता
तत्सर्वं तव बुद्धिवैभवमहो सम्राट्प्रजारञ्जनम् ॥३॥

स श्रीमानधुना समुन्नतिपदं देशान्तरं याति त-
द्धर्षोत्कर्षकरं तथापि भवतो विश्लेषदुःखाकरम् ।
किन्तु प्राप्य कमिशनरस्य पदवीं भूयोऽपि वाराणसी-
मागत्य स्ववियोगतापशमनं शीघ्रं कुरुष्व प्रभो ! ॥४॥

इति बडहरराजपरिडितः श्रीरघुवीरमिश्रः

ग्रन्थसमाप्तिः ।

या ब्रह्माण्डजनिस्थितिप्रशमने शक्तिः परब्रह्मणो
यत्संसर्गमृते शिवोऽपि शवतां प्राप्नोति कान्या कथा ।
सेयं विन्ध्यनिवासिनी बडहराऽगोरीपते रक्षणे
सन्नद्धा जननीव लालनपरा भूयात्सदा श्रेयसे ॥१॥

दिक्पालाष्टकतेजसां समुदयः साक्षान्मनुष्याकृतिः
सम्राट्पृथग् एवर्द्धभगवान् जागर्ति यद्रक्षकः ।
सोयं राजशिरोमणिर्वडहराऽगोरीधरावल्लभः
सानन्दं सुतसौतसेवितपदो जीयात्समानां शतम् ॥२॥
परिकलितसुवर्णा साधुवृत्तोल्लसन्ती

रुचिरगुणनिबद्धा पद्ममुक्तावलीयम् ।
विपुलहृदययोगादाश्रयेत प्रकर्षं
भजति नृपतिकण्ठे रत्नतां किञ्च गुञ्जा ॥३॥

युग्मकम्

ख्यातं भोजपुरं तदन्तरगतो ग्रामो मसुण्डीति य-
स्तत्रासीत् स वशिष्ठगोत्रसरयूपारिद्विजग्रामणीः ।
विद्यावारिधिसाररत्ननिचयो-पादानरत्नाकरः
श्रीदेवीशरणामिधो मुनिवर-स्तत्पुण्यपुञ्जोद्भवः ॥४॥
आसीन्मिश्रमहेशदत्तविबुधो विद्यावदातः पिता
माता चाप्यनुरागिणीति महिता गौरीव शैलोज्ज्वला ।
तत्पुण्यप्रभवेण निर्मितमिदं श्रीशारदोपायनं
काव्यं श्रीरघुवीरमिश्रकविना श्रीरामपादेऽर्पितम् ॥५॥

गुणनवनवधात्रीसम्मिते वैक्रमाब्दे शुभविजयदशम्यां संस्कृता मुद्रणेन
बडहरनृपकीर्तिः शारदोपायनाख्यासह रघुवरकीर्त्या-नल्पकल्पं विभातु
काव्यापवादरसिकाय नमोऽस्तुतुभ्यं भ्रातर्नियच्छ हृदिमे कविताप्रमादम्
वातोदरो यदिभवेदथ मूकभावादारुह्य तालशिखरं प्लुतमालप त्वम् ॥

इति द्विरेकापरनामधेयः श्रीरघुवीरमिश्रः

मुद्रक—स्वामी मोहनानन्द, काशी—विश्वनाथ प्रेस, दुण्डिराज गणेश, काशी ।

